

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

HISTORIAE EC||CLESIASTICAE PARS || PRIMA, QVA CONTI-||NENTVR ||
Eusebij cognomento Pamphili Cæsareæ Palæ-||stinæ Episcopi lib. 10.||
Eiusdem de vita Constantini magni lib. 4.|| Oratio Constantini magni ad
sanctoru[m] cœtu[m].|| Oratio eiusdem Eusebij in laudem Constanti-||ni
magni ad trigesimum ...

Christopherson, John

[Köln], 1569

Quod Maximianus fistula & vermibus per domitus, in fauorem
Christianorum scribere ceperit. Cap. L.

urn:nbn:de:hbz:466:1-29861

EVSEBII DE VITA

tati deditos, tum imperatori magno ac religioso charos existimaret, eos inimicorum loco habere. Quocirca à sanitate & mente penitus deturbatus, animi impetum in nos incitavit: neq; memoriam eorum, vel qui ante illum essent Christianos persecuti, vel quorū ipse interfectos & vindex, propter scelera, quæ obierant, constitutus esset, vel deniq; quorum spectator extitisset, animo complexus est, idque cum præcipuum malorū authorem, quisquis ille tandem fuerit, plaga cœlitus inflicta percussus, oculis planè cerneret.

Quod Maximianus fistula & vermibus perdomitus, in fauorem Christianorum scribere ceperit.

CAP. L.

Ille enim simulatq; ecclesias expugnare cœpit, priusquam animum suum iustorum & piorum hominū cruore inquinavit, vltio diuinitus illata in eum inuasit: & ex ipsa carne exorsa peruasit ad animū. Ex improviso enim in illis corporis partibus, quas natura contexit, nascitur apostema: deinde in interioribus corporis recessibus, vlcus purulentū & fistulosum: atq; horū intolerabilis morsus intima depascebatur viscera quæ quidē infinita vermium multitudine redundarunt: vnde fœtor lethalis & pestifer estatur: quandoquidem vniuersa corporis moles, ex nimia eius, antequam incidit in morbū, halluatione, & ingluvie in immensam pinguedinē erat cōmutata: quæ tunc putredine contabefacta, intolerabile & plenū horroris spectaculū (vt fertur) propius accedentibus exhibuit. Atq; demū tot ac tantis malis colluctans, consciētia scelerum, quæ contra ecclesiam admisisset, percussus, deinceps deo suam culpam confiteri, à persecutione contra Christianos inchoata desistere, legibusque & edictis imperatoriis ecclesias illorū exædificare maturat: consuetas preces, quæ pro ipso antè fieri solent, eos iam etiā obire mandat. Atq; iste quidem ob persecutionis flammam, quam contra Christianos accendisset, tales pœnas persoluit. Verum ille, cuius mentionē superior nostra fecit oratio, spectator istarū rerum factus earundemq; cognitionem

gnitionem accuratè experientia consequutus, de repente venit in omnium obliuionem. Neque pœnam priori irrogatam, neque iustitiam de meritò de posteriore supplicium sumentem, memoria repetiit.

*Quod Maximinus Christianos persecutus, arrepta fuga
se se seruili habitu occultauerint.*

CAP. LI.

Qui quidem etiam ipse priorè in scelerū certamine, superare enixe contendens, nouorum contra nos suppliciorum inuentione sese insolenter extulit. Nam neque ignis, neque ferrum, neque clam impacti, neque agrestes belluæ, aut maris vortices illi satisfacere potuerunt, sed præter hæc omnia perigrinum quoddam supplicii genus suoapte ingenio excogitare studuit legemque tulit, vt sensus illi quibus lumen percipimus, prorsus labefactarentur. Crebræ igitur multitudines nõ virorum solum, sed puerorū etiam & mulierū, cum haberent aciem oculorum dextrorū & pedū commissuras, ferro & cauteriis adeò penitus debilitatas, vt ipsis nullo post vsui esse possent, ad metalla amandabantur excruciantæ. Quarum rerum causa non diu post, istum quoq; iusta dei vltio occupauit. Nam cum spe in dæmonibus, quos deos esse censebat, collocata, & immunerabilibus armatorum copiis confusus, ad prælium committendum progressus esset, tunc dei ope qua niti debuerat destitutus, primum apparatus regaleum parum sibi congruentem cœpit exuere: deinde timidè ignaneque in multitudinem irrepere. Postremò clanculum occultatus, in agris & vicis habitu famulari se posse latitare censuit. Cæterum excelsum obrutum diuinæ providentiæ quæ rerum curam gerit vniuersarum, minime subterfugit. Nam posteaquam sperauit vitam suam esse in tuto locatam, ignito dei telo percussus, promissis decubuit toto corpore plaga cœlitus delapsa ita exhausto, vt vniuersa pristinæ formæ effigies omnino deleretur: quippe ossa exiccata & instar simulachorum extenuata, tantummodo ei superfuerunt.

Hh 4

Quod